

Č. 2623.

Váleční poškození: * Do příjmu z výslužných a zaopatřovacích požitků ve smyslu § 4, odst. 1. zák. o požitcích válečných poškozenců počítati jest i veškeré drahoční a mimořádné příspěvky k základnímu odpočivnému vyplácené.

(Nález ze dne 10. září 1923 č. 4797.)

Prejudikatura: Boh. 2247 adm.

Věc: Jenovefa K. v Z. proti ministerstvu sociální péče o důchod předků.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím byl Jenovefě K., matce nezvěstného Václava K., odepřen důchod předků z důvodu, že běře pensi od bratrské pokladny v Příbrami a státní příplatky (erární provise Kč 13.48, státní výpomoc Kč 288.— a mimořádná státní výpomoc Kč 720.—, dohromady 1021 Kč 48 h) k ní převyšují důchod předků 300 Kč ročně, který by jí jinak náležel.

O stížnosti uvážil nss toto:

§ 4 zák. z 20. února 1920 č. 142 Sb. o požitcích válečných poškozenců, jehož se nař. rozhodnutí dovolává a který se vztahuje také na vdovy jako válečné poškozenky ve smyslu zákona z 8. dubna 1919 č. 199 Sb., zní: »Válečný poškozenec, jemuž byly uděleny licence (koncese) k provozování biografu, místo třídní loterie, trafika nebo podnik, jenž nařízením min. soc. péče bude prohlášen za rovnocenný, má nárok na důchod pouze tenkrát a potud, když a pokud příjem z těchto podniků nepřevyšuje důchodu, jenž by mu jinak dle tohoto zákona příslušel. Totéž platí obdobně o příjmu z výslužných anebo zaopatřovacích požitků, příslušejících válečnému poškození od státu, země, kraje, obce nebo veřejného fondu, nabyli-li válečný poškozenec těchto požitků před nebo se vznikem nároků na důchod podle tohoto zákona.«

St-ka nepopírá skutkový podklad nař. rozhodnutí, zejména nepopírá, že běře výše vypočtené státní příplatky k bratrské provisi a že ony v celku převyšují důchod, jenž by jí jinak dle zákona příslušel; nařiká však rozhodnutí žal. úřadu pro nezákonnost, hájíc právní názor, že státní výpomoc 288 Kč a mimořádná výpomoc 720 Kč, úhrnem tedy 1008 Kč — poněvadž jsou to platy nestálé a odvolatelné — do důchodu, o němž cit. § 4 se zmiňuje, započítány býti nemají. Podle názoru stížnosti cit. § 4 uváděje příjmy z výslužného neb zaopatřovacích požitků má na mysli toliko takové platy, které jsou stálé.

Nss tento právní názor a tudíž i důsledek z něho vyvozované neuznal za správné.

Vyslovil již v nálezu Boh. 2247 adm. názor, že vnitřním důvodem ustanovení obsažených v 1. a 2. odst. § 4 cit. zákona byla úvaha, že příjem z podniků tam uvedených, pokud se týče z výslužného neb ze zaopatřovacích požitků příslušejících válečnému poškození od státu, země atd. zabezpečuje již živobytí poškození takovou měrou, jako důchod, jenž by mu jinak podle zákona o požitcích válečných poškozenců příslušel. S hlediska tohoto účelu uvedených ustanovení jest

lhostejno, zda určitá část zaopatřovacích neb výslužných požitků — o nichž je v 2. větě 1. odstavce cit. § 1 řeč — má povahu příjmů stálého, neodvolatelného čili nic, poněvadž i tato část, v daném případě vytčená částka 1008 Kč, jest příjmem, jehož se st-lce od státu dostává z právního titulu zaopatřovacích požitků, a jest určena, aby stejně jako stálá část zabezpečovala živobytí poškozencovo.

Neodporuje proto zákonu, když žal. úřad započítal do důchodu, o němž mluví § 4, i ony částky zaopatřovacích požitků st-lčinných, které ona označuje jako požitky nestálé a odvolatelné. Kdyby však požitky ty odpadly, příslušelo by st-lce podle § 29, odst. 1 cit. zákona právo, aby nárok na přiznání důchodu uplatnila.

Bylo tudíž stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 2624.

Pensijní pojišťování: Skladník konající převážně manuální práce ve skladišti nepodléhá pensijnímu pojištění podle cís. nař. z 25. června 1914 č. 138 ř. z.

(Nález ze dne 10. září 1923 č. 7433.)

Věc: František H. na Král. Vinohradech proti ministerstvu sociální péče stran pensijního pojištění.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Zemská úřadovna I. všeobecného pensijního ústavu v Praze prohlásila výměrem ze 4. října 1919, že Frant. H. v zaměstnání svém u firmy R. s. p. v Karlíně od 1. srpna 1911 jest povinným pojištěním dle zákona ze 16. prosince 1906 č. ř. z. 1 z r. 1907 a cís. nař. z 25. června 1914 č. 138 ř. z.

Odporu jmenovanou firmou proti tomuto výměru podanému zsp v Praze nevyhověla, poněvadž jest František H. dle výsledku konaného šetření u řečené firmy jako skladník zaměstnán přijímáním a vydáváním zboží a zapisováním příjmu a výdeje zboží a že jest tudíž jeho činnost převážně duševní.

Min. soc. péče však rozhodnutím z 19. ledna 1922 odvolání naznačené firmy vyhovělo a zrušujíc nař. rozhodnutí jakož i výměr zemské úřadovny vyslovilo, že František H. pensijnímu pojištění od 1. srpna 1911 do 30. června 1920 nepodléhal a že o pojistné povinnosti za dobu od 1. července 1920 do 30. září 1920 jest zemskou úřadovnou rozhodnouti výměrem. — — —

O stížnosti Františka H. uvážil nss toto:

St-l opírá svůj nárok na uznání, že byl ve sporné době podroben pojistné povinnosti pensijní podle ustanovení § 1 č. 3 cís. nař. z 25. června 1914 č. 138 ř. z. především o tvrzení, že měl podle způsobu svého zaměstnání povahu úředníka; že do služeb společnosti vstoupil dne 16. května 1895 jako skladník na základě písemné smlouvy mezi ním a tehdejší přednostou firmy Aloisem S., že bylo již od té doby pohlíženo na něho jako na úředníka, a že měl celoroční služné, které jemu bylo postupem času zvyšováno.